

peněžitou pohledávku jde. Její vznik tkví v právním poměru, založeném podle exekučního návrhu mezi dlužníkem a poddlužníky tím, že se povinná strana dohodla s poddlužníky na pořádání fotbalových zápasů, za něž prý povinná má dostati od poddlužníků po 2.500 Kč. Třebaže v rozhodující době povolení exekuce bylo nejisté, zdali podmínka nároků dlužníkových, t. j. skutečné provedení smluvených zápasů za součinnosti dlužníka a poddlužníků bude včas a řádně splněna, jest přesto tento nárok již nyní částí jmění dlužníkovy, hospodářsky a právně ocenitelnou pro případ splnění oněch podmínek. Dlužník může s ním podle svého uznání naložiti, může se ho vzdáti, jej zciziti, jinému postoupiti a pod. Nutno jej pokládati proto také za zabavitelný; opačný názor by vylučoval z exekuce bez zákonného podkladu částí jmění dlužníkovy, u nichž povinný není omezen ve svém disposičním právu, a umožnil by mu, aby s nimi volně nakládal na úkor věřitelů. Ustanovení § 8 ex. ř., jehož se povinný dovolává, tu vůbec neplatí, neboť řečený předpis míří na případy, v nichž plnění dlužníkovy je závislé na vzájemném plnění vymáhajícího věřitele, kdežto v souzeném případě vymáhající věřitel k takovému plnění dlužníkovi vůbec není zavázán, nýbrž je podmínkou úplného vzniku zabavené pohledávky to, že skutečně dojde k smluvenému zápasu, závislému na součinnosti dlužníka a poddlužníků, jež není vzájemným plněním ve smyslu § 8 ex. ř.

Čís. 15809.

Byla-li žaloba, podaná na osobu zbavenou svéprávnosti a zemřelou již před podáním žaloby, doručena jejímu opatrovníkovi, jehož pozůstalostní soud ihned po doručení žaloby ustanovil též opatrovníkem pozůstalosti po zemřelém opatrovanci, byla pozůstalost ta řádně ve sporu zastoupena.

Opravu v označení sporné strany tak, že místo osoby zemřelé strany se uvede jako strana její pozůstalost, jež ve sporu byla řádně zákonným zástupce zastoupena, lze provésti v každém období rozepře z úřadu, třebaže v době opravy byla již pozůstalost odevzdána přihlášenému dědici.

(Rozh. ze dne 10. února 1937, Rv I 2072/34.)

Žalobci podali proti žalovanému K-vi, zbavenému úplně svéprávnosti, žalobu až po jeho smrti; žaloba byla doručena jeho opatrovníkovi. Pozůstalostní soud poté ihned ustanovil tohoto opatrovníka opatrovníkem pozůstalosti žalovaného, s nímž byl spor projednán, aniž byla provedena oprava žalované strany na »pozůstalost po K-ovi«. To učinil teprve z úřední moci odvolací soud v době, když pozůstalost již byla dědicům pravoplatně odevzdána. První soud zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud, nevyhověv dovolání, uvedl k uplatňované zmatečnosti podle § 477 č. 5 c. ř. s. v

d ů v o d e c h :

Žaloba směřující proti žalovanému Gustavu F., jenž byl zbaven svéprávnosti, byla sice dne 18. prosince 1932 neprávem doručena jeho opatrovníku, neboť žalovaný zemřel již dne 3. října 1932 před podáním žaloby. Měla tudíž správně směřovati proti pozůstalosti po něm, jejímž zástupcem opatrovník zemřelého ovšem nebyl. Tato vada byla zhojena tím, že pozůstalostní soud usnesením ze dne 31. prosince 1932 ustanovil tohoto opatrovníka zemřelého žalovaného opatrovníkem jeho pozůstalosti, zmocniv ho zároveň k vedení tohoto sporu, a že opatrovník od té doby bez další výhrady ve sporu pokračoval. Opominul-li právní zástupce žalobců zřejmým nedopatřením opraviti označení druhé žalované strany na »pozůstalost po Gustavu F.« a provedl-li soud druhé stolice tuto opravu z úřadu bez návrhu stran, nezakládá tento postup žádné zmatečnosti, neboť právní podmět sám nebyl tím změněn, ježto neodevzdaná pozůstalost podle § 547 obč. zák. představuje zůstavitele, a pouhá oprava jména nebo označení právního podnětu jest přípustná. Dovolatelé ovšem namítají také, že tato pozůstalost nebyla řádně ve sporu zastoupena (§ 477 č. 5 c. ř. s.), poněvadž pozůstalost v době, kdy odvolací soud tuto opravu provedl (14. února 1934), byla již dávno odevzdána a od té doby pouze dědicové sami mohli býti stranou v rozepři. Avšak ani v tom nelze spatřovati zmatek, neboť rozhodným jest pouze, kdo byl stranou v době podání po případě doručení žaloby (vada v doručení byla v souzeném případě zhojena), a skutečnost, že žalovaná pozůstalost byla pak za sporu dědicům odevzdána, nemá vlivu na osobu žalované strany, nezmění-li žalobce žalobu po subjektivní stránce za souhlasu zúčastněných anebo soudu.

Čís. 15810.

Příhláškou pohledávky k vyrovnacímu řízení zahájenému o jmění veřejné společnosti se nestaví promlčení i proti veřejnému společníkovi.

(Rozh. ze dne 10. února 1937, Rv I 1138/35.)

Podle přednesu žalující firmy byl žalovaný veřejným společníkem protokolované firmy K., z níž vystoupil dne 12. listopadu 1931. Řečená firma, o jejíž jmění bylo zahájeno vyrovnací řízení, jest žalobci dlužna nedoplatek za zboží v zažalované výši. Zboží bylo dodáno firmě ještě před vystoupením žalovaného z veřejné společnosti. Pohledávku tu přihlásila žalující firma ve vyrovnání firmy K. a dostala na ni zaplacenou určitou částku. Poněvadž exekuce proti firmě K. jsou bezvýsledné, žádá žalobce zaplacení zbytku na žalovaném. Žalovaný, nepopřev skutkový přednes žalobní, namítl jen promlčení zažalované pohledávky. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto důvodů: Vyrovnání bylo zahájeno jedině o jmění veřejné obchodní společnosti firmy K., nikoli také o jmění žalovaného jako veřejného společníka dotčené veřejné obchodní společnosti. Stanoví-li pak § 11 vyr. ř. (§ 9 starého vyr. ř.), že se promlčení pohledávky za